

UTDRAG UR: SCENKONSTHÖGSKOLAN

Jens Peter Karlsson
www.jenspeterkarlsson.se

Den 4 oktober 2021

ROLLFIGURER

UNN	Fast anställd pedagog. Informellt en av de ledande i fakulteten, tidigare prefekt.
OLOF	Vikarierande pedagog. Arbetar stundtals fortfarande som skådespelare.
RIKKE	Nyanställd pedagog. Huvudsakligen akademisk bakgrund på en annan konstnärlig högskola.
KARIN	Doktorand. Arbetat på skolan sedan masterexamen på samma institution.

SPELPLATS

Scenkonsthögskolan i Uppsala.

SCENER

Scen 1	Våren 2017
Scen 2	2 veckor senare.
Scen 3	Våren 2030.

SCEN 1

(Ett lärarrum nära publiken, ett konferensrum bak vid fonden.)

(Olof sitter i lärarrummet och kämpar med lära sig spela en pentatonisk skala på en sprillans ny Stratocaster. Unn kommer in.)

UNN

Jaha.

(kort paus)

Blev det sent igår då?

OLOF

Ganska. Sebastian var nog inte så sugen på att gå hem till en tom gästlägenhet. Och det kan man ju nästan förstå.

UNN

Mm.

(kort paus)

Var Rikke kvar länge också?

OLOF

Som mig.

UNN

Så hon gick när du gick?

OLOF

Ja. Varför undrar du?

UNN

Jag försöker inte snoka, jag bara pratar.

OLOF

Jag menade inte det – absolut inte. Jag bara undrade, om det var nåt speciellt. Jag försökte verkligen inte antyda nånting.

UNN

Jag håller bara lite koll.

OLOF

Ja, men det är jättebra – att du håller koll. Många ser väl fortfarande dig lite som mamma på skolan.

UNN

Jaha – är det så ni ser på mig?

OLOF

Nej-nej, så klart inte. Jag bara menar, gamla elever – dom kommer ju ihåg hur väl dom blev omhändertagna av dig. Sånt sitter i, tror jag.

UNN

Jag bryr mig, det är bara det.

(pekar på gitarren)

Så vad är det där du håller på med?

OLOF

Jag tog ju ett kontrakt på Teaterrepubliken, nu när mitt vik går ut. Ingenting märkvärdigt.

UNN

Och ska du spela på scen då är det tänkt?

OLOF

Ja, precis. Jag försökte inte ljuga eller nåt sånt. Och jag trodde väl ärligt talat inte att det skulle bli av: föreställningen. Och om jag ska vara riktigt ärlig – ja, så trodde jag nog att jag skulle få tjänsten som Rikke fick.

UNN

Ja, du var ju tvåa efter Rikke. Men det får du inte säga att jag har sagt.

OLOF

Men jag fattar, det gör jag. Och jag har inget emot att vänta. Jag förstår att det var dags för en kvinna på den tjänsten.

UNN

Hon är ju väldigt uppskattad. Av elever – och många i fakulteten. Och gästregissörer som Sebastian älskar ju henne så klart.

OLOF

Jo.

(kort paus)

Men det stämmer nog.

UNN

Eller hur?

OLOF

Jo, Sebastian är förtjust i henne, det märktes tydligt igår.

(Rikke och Karin är plötsligt i konferensrummet och tar allt fokus.)

RIKKE

Jag blir oroad, jag blir det.

(ångrar ordvalet)

Eller inte oroad. Oroad låter för allvarligt. Jag blir fundersam. Fundersam blir jag.

KARIN

Men han har väl alltid gillat dig – har han inte det?

RIKKE

Det är inte det jag menar. Jag skiter väl i om han flörtar med *mig*.

(kort paus)

Men jag gillar verkligen inte hur han pratar om eleverna. Det är ... det är ... Ja, jag kan inte hitta rätt ord. Men du vet jag menar.

KARIN (efter ett ögonblick)

Inte riktigt faktiskt. Du får nog säga vad han sade, om jag ska fatta.

RIKKE

Jag vill inte prata om det.

KARIN

Alltså, hur jävla grovt var det – om du inte ens kan ta det i din mun?

RIKKE

Det var inte så – det var inte grovt. Jag vill bara inte *prata* en massa, det pratas så jävla mycket i fakulteten och jag vet inte om jag vill vara del av det.

KARIN

Vad då, *pratar* jag för mycket, eller vad då?

RIKKE

Nej, förlåt. Inte du. Så klart inte *du*. Men du vet.

(kort paus)

Dom andra.

KARIN

Jaha, så alla andra bara?

RIKKE

Nej! Men några stycken. Jag vill bara inte prata skit bakom hans rygg, det är allt.

KARIN

Jaja.

(Olof reser sig och hänger av sig gitarren.)

OLOF

Alltså, han flörtade lite med henne, det gjorde han. Men han försökte ingenting eller så.

UNN

Ja, det är inte det jag oroar mig för. Det klart han försöker, det är klart han gör. Jag oroar mig mer att hon ska försöka nåt.

OLOF

Rikke?

UNN

Ja.

OLOF

Det tror jag inte; hon promenerade ju hem med mig.
(ångrar ordvalet)

Alltså inte *hem* till mig, vi gick bara åt samma håll. När vi gick hemåt alltså.

UNN

Fast hon bor i Flogsta. Åt andra hållet.

OLOF

Bor hon i Flogsta?

UNN (efter ett ögonblick)

Mm.

OLOF

Det visste jag inte.

UNN

Men jag skiter väl i vad vuxna människor gör på sin fritid.

OLOF

Jag vill verkligen inte att du ska få intrycket att jag och Rikke, att vi – ja, att vi skulle ... Nej! Nej, verkligen inte.

(Paus.)

UNN

Du vet att jag förordade henne. Till fakulteten. Eller hur?

OLOF (efter ett ögonblick)

Jag *visste* inte. Men ja, jag fick definitivt det intrycket.

UNN

Ja, och nu har jag lite ...

(konstlad paus)

Inte att jag ångrar mig så klart – så klart inte. Men jag förväntade mig inte riktigt så mycket – ja, manövrerande, om du förstår vad jag menar.

OLOF

Ja. Jag förstår dig.

UNN

Gör du det?

OLOF

Ja. Jag förstår precis vad du menar.

UNN

Eller hur?

OLOF

Ja. Så är det. Utan tvekan är det så.

(Rikke stolpar plötsligt omkring i konferensrummet, osäker på hur hon ska ta upp frågan.)

KARIN

Men lägg av nu! Alltså, om det har hänt nåt på riktigt, då har du ju faktiskt ett ansvar att –

RIKKE (avbryter)

Jag är ledsen! Men det är inte lika lätt för mig som för dig.

KARIN

Vad menar du med det? Det är ingen jävla skillnad mellan oss.

RIKKE

Din morbror är ju för fan prefekt.

KARIN

Och du tror jag sitter säker för det – är du helt nyfödd? Det är ju *du* som precis fått en fast tjänst. Jag är bara doktorand, det tar slut om du inte har märkt det.

RIKKE

Men jag vet!

(omformulerar sig noga)

Jag är ledsen. På riktigt – förlåt. Jag menade inte att du skulle vara del av det på nåt sätt. Jag är bara supernervös för att ta upp det med Unn, du vet hur hon är.

(Rikke går och ställer sig bakom Unn, som är omedveten om vad som pågår.)

KARIN

Ska du inte prata med Sebastian först?

RIKKE

Men, att prata om tjejernas kroppar så där som han gjorde igår – det kan ju inte vara okej, även om det är teknisk sätt är utanför skolan.

KARIN

Det är klart det inte är okej. Och du skulle ha sagt det till honom.

RIKKE

Han var full ju.

KARIN

Klart han är full. Men du skulle ändå ha sagt nåt. Du behöver inte ta hans skit bara för att du är ensam med honom.

(Rikke går och ställer vid Olof, även han är omedveten om detta.)

RIKKE

Olof var också med.

KARIN

Var Olof också där? Då var ni ju två som kunde säga ifrån.

RIKKE

Var skulle vi ha sagt då! Sluta prata om hennes Zornrumpa, är du snäll.

KARIN

Du är ju del av fakulteten; han är bara en frilansande regissör. Det betyder nåt när du säger ifrån, det gör det.

RIKKE

Det är faktiskt Unns bord att ta hand om det.

(De fyra är plötsligt i samma rum.)

UNN

Jag tänker att jag pratar med dom.

RIKKE

Med vilka?

UNN

Med tjejerna i klassen så klart.

OLOF

Ja, men det kan nog vara en bra idé. Så dom är medvetna om det.

RIKKE

Jag förstår inte. Vad ska du säga till dom?

UNN

Att Sebastian är en knullis. Så dom vet det.

RIKKE

Men vad ska dom göra med den informationen?

UNN

Nu är det jag som inte förstår. Du ville ju att vi tar tag i det här i preventivt syfte. Då är det väl rimligt att diskutera det med dom det berör?

RIKKE

Jo.

(tänker efter)

Eller det är inte så att vi bara skjuter över ansvaret till dom då – eleverna alltså?

UNN

Men vi får väl ändå ha lite perspektiv på saker och ting. Sebastian är en knullis, det är bara så. Det är ingenting du eller jag eller nån annan kan säga som förändrar det faktumet.

RIKKE

Men ...

(formulerar sig noga)

Du tror inte att det kan uppfattas fel då?

OLOF

Jag tycker nog att Unn har en poäng här. Det är ju inte så att Sebastian har någon historia av att bete sig olämplig i själva repsituationen. Det har ju handlat om mer ... privata stunder.

RIKKE

Jo, så klart. Så är det ju förstås.

(till Unn)

Men om jag får fråga – vad är det exakt du tänker säga till dom?

UNN

Jag säger det bara rakt ut, det finns ingen anledning att slå in det i bubbelplast och knyta en rosett runt det. Jag säger att han är en knullis. Så vet dom det.

RIKKE (efter ett ögonblick)

Känns det inte lite ... olämpligt?

KARIN

Nu tycker jag nästan att du infantiliserar dom.

UNN

Ja, dom är väldigt mogna, nästan allihopa. Det är en stark grupp.

OLOF

Det har Unn väldigt rätt i. Det är ingen klass som en pedagog sätter sig på. Dom är starka ihop.

(Paus.)

RIKKE

Om det är bara jag som ... ja, då ska inte jag ... Om ni tror det blir bäst så.

(till Olof)

Men du som var ute med oss – vad tyckte du om det?

OLOF (efter ett ögonblick)

Jag tyckte det väl mest bara var barnsligt. Han ville ju provocera dig, tror jag. Men det är klart det var olämpligt sagt allihopa.

RIKKE

Ja, för jag tänker på såna som Fanny.

KARIN

Vad är det med Fanny?

OLOF

Hon med Zornrumpan. Enligt Sebastian då.

UNN

Ja, det är ju svårt att argumentera emot.

(Alla fnissar utom Rikke.)

UNN

Se inte så chockad ut, det är därför Sebastian går på dig; du gör det så lätt för honom. Och det finns inget vi kan göra för att hindra såna som Fanny från att stjärnögt stirra på regissörer som Sebastian. Det är därför det är bäst att prata med dom – alla tjejerna tillsammans. Så kan dom stödja varandra. Så jävla svår är inte Sebastian i slutändan.

RIKKE

Nä ...

OLOF

Det gick väl ändå bra igår. Vi hade det ju trevligt.

RIKKE

Jo, det hade vi – trevligt.

UNN

Jag går och pratar med dom direkt. Så har vi det överstökad.

(Unn och Olof går därifrån. Rikke väntar tills de gått.)

RIKKE

Jag trodde du ville jag skulle öppna munnen och faktiskt säga ifrån.

KARIN

Till Sebastian, ja. Det skulle betyda nåt; han bryr sig vad du tycker. Inte Unn och fakultetsrådet. För dom är du bara en jobbig jävel som kommer viftande med Könet brinner så fort dom har ett Strindbergsblock.

(kort paus)

Och jag vill gärna välja mina strider själv.

SCEN 2

(Unn och Karin i lärarrummet.)

UNN

Varför kom Fanny till dig?

KARIN

Jag vet inte, nära i ålder. Och ingen personlig relation med honom. Huvudsaken är att hon kom till nån.

UNN

Så klart.

(kort paus)

Och du bedömer henne som trovärdig?

KARIN

Ja.

(kort paus)

Kanske en överdrivet emotionell redogörelse. Men på det stora hela – ja.

UNN (efter ett ögonblick)

Han är en sån jävla knullis.

KARIN

Mm.

(Paus.)

UNN

Ja, det är inget att göra, jag kallar in Sebastian för ett möte. Kan du prata med Fanny igen och höra om hon behöver stöd, eller – ja, kontakt med kurator eller liknande?

KARIN

Nej, det kan inte jag göra. Jag har inget som helst mandat för såna saker. Jag känner att jag hela tiden måste påminna att jag är doktorand, jag har noll och inget att göra med avgångsklassens utbildning.

UNN

Nä, det har du väl rätt i – formellt sätt.

(Olof möter upp Rikke i korridoren en stund senare.)

OLOF

Du! Vi måste ta över repet idag. Det har hänt nåt med Sebastian.

RIKKE

Hänt nåt? Vad då?

OLOF

Jag vet inte. Med Sebastian och Fanny. Men Unn tar hand om det. Hon bad oss att ta över idag, dom ska köra genomdrag av första akten.

RIKKE (efter ett ögonblick)

Vet klassen om det här?

OLOF

Inte exakt vad som hänt. Men nånting vet dom.

RIKKE

Vad ska vi säga till dom då?

OLOF

Ingenting. Vi ska bara fortsätta jobba. Dom har ju en examensföreställning att få klart.

(Unn möter upp Olof och Rikke utanför repsalen senare.)

UNN

Hur går det för er?

OLOF

Det går bra. Aktslutet är lite kaosartat fortfarande, men det ska nog gå att fixa till. Vi ska ha genomgång snart.

RIKKE

Vad är det som händer med Sebastian?

UNN

Ja, han blånekar så klart.

OLOF

Vet vi ens om nåt har hänt på riktigt?

UNN

Han är väl mest orolig att frun ska få reda på det.

RIKKE

Men vad ska vi säga till klassen? Dom kommer och frågar mig hela tiden.

UNN

Dom får lugna sig – säg det till dom. En sak i taget.

OLOF

Jag vet inte – men jag tycker nästan att vi dömer lite på förhand här. Vi vet ju inte vad som hänt.

UNN

Nej. Men vi kan nog räkna ut det mesta.

OLOF

Kan vi verkligen det?

UNN

Ja. Det kan vi.

(Olof sväljer en protest. Men inte utan att Unn lägger märke till det.)

RIKKE

Jag börjar i alla fall bli lite stressad över frågorna. Jag vet inte vad jag ska säga.

UNN

Ingenting. Det är inte din sak att säga nånting.

(kort paus)

Säg att jag pratar med dom i eftermiddag.

RIKKE

Tack. Jag känner inte riktigt att jag kan ... Ja, du vet.

(Karin dyker upp.)

KARIN

Nu var dom allihop på mitt kontor och ville ha svar.

UNN

När då?

KARIN

Nu, på lunchen. Alla tjejkerna. Och ett par av killarna också.

OLOF

Varför kommer dom till dig?

KARIN

Ja, jag vet i fan varför dom har fått för sig att jag ska driva deras frågor.

RIKKE

Dom var på *mig* hela förmiddagen också.

OLOF

Dom får ju ha lite tålmod. Ni får ju säga till dom – på skarpen.

UNN

Det är inte så klokt i det här läget att söka mer konflikt, Olof.

(Olof går undan, sårad.)

RIKKE

Tjejerna har verkat jättearga på mig så fort jag har öppnat munnen.

KARIN

Det är inte dom som är värst, det är dom där tre killarna: Wissam och company. Dom pratade i falsett inne på min kontor – dom var fan en halv mening från att mansplaina könsmaktordningen för mig.

UNN

Han är bara en bråkis, bry dig inte om honom.

KARIN

Tro mig, det gör jag inte. Så jävla tuff barndom han hade i patriciervillan i Kåbo.

RIKKE (nära gråt)

Förlåt, men jag vet inte om jag klarar av att gå in i repsalen igen. Jag känner ... jag känner att jag får stå i skottgluggen för alltihopa. Och jag vet inte vad ska göra. Jag vet ju inte ens vad som har hänt.

UNN

Jag förstår. Att det är jobbigt. Men vi måste nog bara bita ihop – och jobba vidare.

OLOF

Men om Rikke känner så här.

UNN

Jo. Jag förstår. Vi känner väl alla så här.

OLOF

Fast det är hon som måste gå in där nu – och det kan ju inte vara meningen att det här ska gå ut över tredje man – eller?

UNN (efter ett ögonblick)
 Jag får väl gå in och prata med dom nu då. Jag hade gärna väntat tills jag hade lite mer på fötterna bara.

(Unn går motvilligt in i repsalen.)

RIKKE (till Olof)

Tack.

OLOF

Men självklart. Rätt ska vara rätt. Och om Unn är så snabb på att kasta Sebastian under bussen, så är det väl hennes sak att ta det med klassen.

KARIN

Du, Sebastian som lade sig faktiskt självmant under bussen, du behöver inte tycka synd om honom.

OLOF

Alltså förlåt, men jag fattar inte hur alla kan vara så jävla säkra på det. Vi har bara Fanny.

KARIN

Och räcker inte det då! Sebastian är ju gränslös, det vet du bättre än nån. Det är klart att nånting har hänt.

RIKKE

Jag är ärligt talat inte bekväm med att stå och försvara nån av dom, varken Fanny eller Sebastian. Jag förstår inte varför jag hamnade i mitten av det här. Båda är ju helt gränslösa. Jag vill inte ha med det här att göra.

OLOF

Jag ska gå och ringa till Sebastian i alla fall. Och prata om aktslutet. Det måste vi göra nåt åt hur som helst.

(Olof går. Rikke hittar Karin en stund senare i lärarrummet.)

RIKKE

Vad gör du här?

KARIN

Helt ärligt? Jag gömmer mig. Det borde du också göra.

RIKKE

Från vem då?

KARIN

Hela jävla klassen.

RIKKE (efter ett ögonblick)

Vad hände egentligen? Enligt Fanny.

KARIN

Hon sade att det eskalerade under två veckor – och sen att han dök upp hemma hos henne natten till söndag.

RIKKE

Lördag kväll? Då var han på Villa Anna med Olof.

KARIN

Du och jag håller på att bli insugna i det här. Trots att vi inte har ett skit med det att göra. Som om just vi har nån jävla moralisk skyldighet att driva det gentemot fakultetsrådet.

(Paus.)

RIKKE

Jag skulle gärna göra det. Driva det. I normala fall.

KARIN

Om det inte vore Fanny?

RIKKE

Ja – förlåt. Jag vet att det är hemskt. Men hon ...

KARIN

Tror du inte henne?

RIKKE

Tror *du* henne?

KARIN

Ja.

(Rikke tar upp telefonen och letar fram ett mess.)

RIKKE

I lördags – på natten. Då fick jag det här, från Sebastian. Klockan 01:07.

(Unn vinkar in Olof i konferensrummet.)

UNN

Olof! Får jag låna dig ett ögonblick?

(Olof tvekar en halvsekund.)

OLOF

Javisst.

(går till henne)

Gick det bra med klassen?

UNN

Jag ska vara helt ärlig och öppen med dig nu, Olof.

(kort paus)

Jag behöver dig på min sida nu. Förstår du vad jag menar?

OLOF

Inte riktigt.

UNN

Det gör du visst. Du förstår precis vad jag menar. Vi måste stå samlade kring det här: en enad front. Jag kan inte ha fler som Rikke, som vänder kappan efter vinden. Jag behöver nån som jag lita på – långsiktigt, Olof. Förstår du vad jag menar nu?

OLOF (efter ett ögonblick)

Ja.

UNN

Vi måste ta hand om det här internt. Det får inte hamna i Segerstedtshuset, hos rektorn. Universitetet älskar inte den här institutionen, det vet du.

OLOF

Ja, jag vet.

UNN

Långsiktigt handlar det här om fler tjänster på skolan.

(Karin läser på Rikkes telefon.)

KARIN

Ja, det var ju ett ganska explicit förslag.

(kort paus)

Men, bara för att han skickar det till dig klockan ett betyder det ju inte att han sen, lite senare – med Fanny.

RIKKE

Nej-nej, det är klart.

(kort paus)

Men sammantaget, jag vet inte. Jag är lite skeptisk bara.

KARIN

Fast det viktiga är att du och jag inte dras med i den här röran; det finns tusen sätt det kan bita oss i arslet. Vi har verkligen *inget* med det här att göra egentligen. Och vi kan inte låta såna som Wissam sätta oss i centrum.

RIKKE

Du kan inte bara be Wissam att backa? Du satt väl ändå i juryn som tog in honom.

KARIN

Men han är en sån som bara kräver och kräver. Bara för att jag ställde sig på hans sida *en gång*, så kräver han att jag ska ta hans parti för evigt. Han slutar aldrig.

RIKKE

Det var därför jag inte svarade när Fanny messade mig i morse.

KARIN

Kom hon till *dig* först?

RIKKE (stirrar i telefonen)

Ja, fast hon berättade inte vad det var, vad det handlade om.

(Dagen efter. Alla i samma rum.)

UNN

Då har vi fått besked att Sebastian har blivit sjukskriven för utmattningssyndrom. Så det löser ju *det* akuta problemet åtminstone.

RIKKE

Och Fanny?

UNN

Också sjukskriven. Fast tekniskt sätt bara på deltid. Så fakultetsrådet har tagit beslutet att hon ska examineras separat. Hon får ett eget projekt helt enkelt, som passar med hennes förutsättningar.

KARIN

Och är hon lugn med det?

UNN

Ja, om hon inte är här heltid så kan hon ju inte vara med i examensföreläsningen. Och det är ju i hennes intresse att få ut sin examen.

UNN (Continued)

Men hon har inte blivit meddelad än, jag ville först prata med er.

KARIN

Varför då?

UNN

Ja, hon behöver ju en ansvarig pedagog.

(Paus.)

UNN

Ingen som räcker upp handen på det alltså?

OLOF

Jag hade som sagt gärna tagit det. Men den biträdande prefekten tyckte det var olämpligt i och med att ... ja, Olof och jag känner varandra så pass. Så jag fick det inte.

UNN (till Rikke och Karin)

Och då hamnar det på en av er.

KARIN

Jag har mittseminarium snart, jag har inte tid.

OLOF

Fakultetsrådet antog det också.

KARIN

Vad gjorde *du* uppe i rådet?

OLOF

Bara i en rådgivande funktion – bara det.

UNN (till Rikke)

Ja, om hon inte har tid, så hamnar det slutligen på ditt bord, Rikke.

RIKKE

Klassen då? Vem tar över ansvaret för föreställningen?

UNN

Ja, det får ju jag göra. Du trappade ju upp konflikten med ditt agerade inför klassen.

RIKKE (tappar målföret)

Öhh?...

UNN

Man kan inte kliva in i en så delikat situation och signalera osäkerhet på det sättet som du gjorde. Man måste signalera trygghet – och enighet.

RIKKE

Meh ...

UNN

Ja, du behöver inte se så överkörd ut. Det är ingen som skyller på dig. Och tro mig, jag hade helst sluppit ansvaret. Det här är tredje gången jag har varit tvungen att hoppa in en examensföreläsning för att regissören kukat ur. Jag skulle rest till La Spezia den 24:e egentligen.

OLOF

Det måste vara fint den här tiden på året?

UNN

Jättefint.

SCEN 3

(Karin och Unn har ett informellt möte.)

UNN (försiktigt)

Jag förstår att det här är en känslig fråga. Men jag känner ändå att jag måste ta upp den.

KARIN

Handlar det här om Sebastian?

UNN

Ja.

(kort paus)

Jag bara undrar om det finns ... nån slags handlingsplan?

KARIN

Varför skulle det behövas en handlingsplan – utöver dussinet vi redan har? Plus ett styrdokument, som säkerställer elevernas rättigheter.

UNN

Med tanke på vad som hände sist.

KARIN

Ja, jag är medveten om vad vi pratar om. Men det är en fråga för fakultetsrådet. Och du sitter inte där. Så jag kan inte diskutera det med dig.

UNN

Jag menade inte att komma här och trampa på nån på tårna. Jag har känt Sebastian i mer än tjugo år – och numera är det ju ingen som känner honom bättre än Rikke så klart. Jag är bara orolig. Att det inte finns beredskap, för eventuella ... komplikationer.

KARIN

Vi har jobbat i arton månader med att ta fram det nya styrdokumentet. Vi har haft diskussioner på varje nivå på institutionen; du har deltagit i flera av dem. Vi har hyrt på en intimitetskoordinator bara till examensföreställningen. Det är självklart att det finns beredskap. Det här är inte ditt bord, Unn.

(Karin lämnar henne. Unn försöker samla sig, när Olof dyker upp med en synbart åldrad Stratocaster.)

OLOF

Hur är det?

UNN

Det är bra, bara trött. Vad har du där?

OLOF

Det är till en föreställning på Teaterrepubliken, jag måste lära mig att spela lite.

(kort paus)

Går inte jättebra.

UNN

Nu ringer det en klocka här. Gjorde ni inte en sån föreställning en gång?

OLOF

Nä, det blev aldrig av då. Men nu är det dags.

UNN

Så du firar att du blivit fast anställd med att ta tjänstledigt direkt?

OLOF

Ja. Det är väl så man gör?

(kort paus)

Är det säker att det inte är nåt? Du ser lite omskakad ut.

UNN (efter ett ögonblick)

Jag blev ombedd att inte prata om det.

OLOF

Aha – Sebastian alltså.

UNN

Jag blir bara orolig.

(kort paus)

Blir inte du det?

OLOF

Nej.

(Paus.)

UNN

Får jag fråga varför?

OLOF

Vet du hur länge fick vänta på en fast tjänst här?

(Unn hinner inte svara)

OLOF (Continued)

Och jag är så jävla trött på att smyga omkring på äggskal häromkring. Du sade det själv: att han är en knullis – vad fan ska man göra åt det? Sluta knulla honom kanske.

UNN

Det är ju inte bara en gång det har hänt. I Örebro härom året –

OLOF (avbryter)

Men det är det jag säger! Om bara alla kan sluta knulla honom för en gångs skull.

(byter spår)

Kommer du ihåg henne – eleven här, vad hette hon?

UNN

Fanny.

OLOF

Fanny, ja. Vet du var hon är nu?

UNN

Nej.

OLOF

Nä, precis. Hon gick ut och fick nåt kontrakt i Umeå, eller var fan det nu var – och det gick inte mer än ett halvår så var det nåt nytt drama med henne i centrum.

UNN

Det handlar inte om Fanny. Det handlar om Sebastian. Det är *han* som är här. Och igår var han och festade med avgångsklassen på Katalin halva natten.

OLOF

Ja, och sist var det *jag* som fick tvinga honom att sjukskriva sig – och sen blir han ihop med Rikke och chef på stadsteatern. Så då ryker alla pjäskontrakt för min del. För inte fan vill han ha *mig* där då.

UNN

Jag vet att du haft en ganska ... krånglig väg hit, men nu är du ju fast och ingen kan –

OLOF (avbryter)

Ja, *nu* är jag fast – och nu skiter jag högaktningfullt i allt.

OLOF (avbryter) (Continued)

I så många år gick jag dina ärenden, Unn – och sen anställer du till och med Wissam före mig. Jag, jag får vänta tills Karin blir prefekt.

(Olof går och Rikke konfronterar Unn.)

RIKKE

Det var inte jag som föreslog min make som regissör. Det var klassens önskemål. Det vet du ju.

UNN

Jag vet. Jag vet att det inte var du, jag har inte sagt nåt annat.

RIKKE

Men du får ju det att verka som om det inte gått till på rätt sätt, när du går omkring pratar så där om det.

UNN

Rikke, lyssna – jag har verkligen inte menat att du ... att du skulle ha påverkat ... Jag ser inte ens nåt problem med att Sebastian och du är gifta, det är inte det.

(kort paus)

Jag bara undrar om han kanske inte är så lämplig för just *den här* uppgiften.

RIKKE

Externa regissörer är en fråga för fakultetsrådet – och *inte* för allmänt skvaller bland personalen.

UNN

Jag ber om ursäkt, jag trodde det fanns ett gemensamt intresse här. Att vi ändå hade en relation där –

RIKKE (avbryter)

Jag tror jag avbryter dig där. Jag kan se vart det här på väg, och jag har inte lust att höra historien om hur du fixade jobb åt mig här en gång.

UNN

Jag var inte alls på väg dit. Men, ja – det var jag som såg till att du –

RIKKE (avbryter)

Nu räcker det! Jag tänker inte ha den här diskussionen med dig, det tänker jag inte.

(Paus. Karin och Olof dyker upp för ett planeringsmöte med Rikke – och Unn tydligen.)

KARIN

Jaha – fick du inte mitt mejl, Unn?

UNN

Jo då. Jag fick det. Men jag ville ändå vara här.

KARIN

Ja, det är klart du får det. Men det är verkligen inte nödvändigt. Det här rör bara examensföreställningen och dom pedagoger med uppgifter knutna till det.

UNN

Olof ska ju gå på tjänstledighet.

KARIN

Ja, fast innan det ska han ha kör med avgångsklassen.

OLOF (till Unn)

Varför är du så kinkig idag?

UNN

För att Sebastian var ute med eleverna på Katalin igår – och ingen verkar ha nåt problem med det.

RIKKE

Unn, det här rör inte dig.

UNN

Och tydligen ville han inte ha med dig av någon anledning.

RIKKE

Det är fullkomligt oprofessionellt det här. Jag kan tipsa om att universitetet har generösa omställningsstöd – för dom som vill prova ett annat yrkesliv.

KARIN

Vi kanske, allihopa – ska ta ett djupt andetag och lugna ner oss lite.

(vänder sig till Unn)

Unn, det här behöver inte bli personligt, det är bara onödigt.

OLOF

Och dessutom så var Wissam med dom på Katalin igår. Han ska sitta med på alla rep och alla situationer med elever.

KARIN

Så Sebastian är inte öövervakad, det är lugnt. Wissam är med hela tiden.

UNN

Så nu har vi en lärare som sitter barnvakt åt vår regissör – är det så?

(kort paus)

Och var är Wissam då? Borde inte han vara med på mötet.

OLOF

Han är bakis; han har ringt och sjukanmält sig.

(Unn faller ihop. Inte fysiskt – men hela hennes kropp får nog.)

UNN

Du, vet du vad, Rikke – jag är nog intresserad av det där omställningsstödet ändå.

KARIN

Du behöver inte vara så dramatisk. Wissam är en bra lösning; fakultetsrådet var helt enigt.

UNN

För min del är det nog nu. Det är det.

(kort paus)

Hur fungerar det – omställningsstödet?

KARIN (efter ett ögonblick)

Ja, du lämnar in en ansökan till mig – och så tar jag det till Segerstedtshuset. Och sen tar det ett par månader.

UNN

Och det är allt?

KARIN

Det är allt.

UNN

Då lämnar jag in en ansökan imorgon.

KARIN

Det går bra.

(Unn är på väg att gå.)

KARIN

Och innan du sträcker på ryggen och håller huvudet för högt, så betänk att du satt på min stol – i åratal, Unn. I åratal satt du där.

(Unn går därifrån.)